

på arbejdsmarkedet. På det tidspunkt var arbejdet allerede standset en række steder, og det var meddelt offentligheden, at statsministeren ikke havde haft held med sit forsøg på at få parterne til at genoptage forhandlingerne. Regeringen foretog sig imidlertid ikke noget her i folketinget. Jeg ved, at betydende kræfter inden for såvel arbejdernes som arbejdsgivernes organisationer har gjort en meget stor indsats for at nå frem til et forlig, der sikrede arbejdsfreden. Disse kræfter er imidlertid af grunde, som jeg ikke her skal komme ind på, blevet underkendt.“

Man stillede derfor det foreliggende forslag, hvis formål var at få konflikterne bragt til ophør. „Modsat måske enkelte andre er vi af den opfattelse, at tiden er inde til, at lovgivningsmagten viser dette initiativ. Det kan blive kostbart at udskyde det.“

Afsluttende udtalte ordføreren, at man „ikke uden videre kan se bort fra, at lovgivningsmagten nu engang har skabt et præcedens, som sikkert har bevirket, at mange har slået sig til ro med, at det gik jo nok, og dette præcedens er skabt af lovgivningsmagten også uanset regeringens erklæring af 29. november 1960. Jeg minder om, at i tidligere tilsvarende situationer har lovgivningsmagten gang på gang grebet ind i konflikter mellem arbejdere og arbejdsgivere, således senest ved lov nr. 281 af 24. maj 1946, lov nr. 193 af 18. maj 1950, lov nr. 138 af 29. april 1954 og lov nr. 93 af 13. april 1956.“

Ved 1. behandling afviste *arbejdsministeren* på regeringens vegne forslaget ud fra følgende synspunkt:

„Når det drejer sig om arbejdsmarkedets forhold, fremhæver man ofte vigtigheden af, at samfundets normale funktioner ikke bliver berørt; men man bør ikke glemme, at det også i høj grad er samfundsvigtigt at få fastslået, at aftalefriheden med hensyn til arbejdsforholdene ikke kun er en talemåde, men at aftalefriheden indebærer realiteter — behagelige eller ubehagelige.

Fra alle sider, også fra alle politiske partiers side, finder man det principielt ønskeligt, at *parterne selv forhandler sig til rette om arbejdsvilkårene*, og at parterne ved disse forhandlinger viser ansvarsbevidsthed. Men hvordan kan man vente en ansvarsbevidst holdning inden for de store organisationer — fra topforhandlere og ud til de brede medlemskredse — hvis regeringen eller folketinget i en konfliktsituation omgående griber ind med foranstaltninger, der fritager parterne for at tage konsekvensen af de standpunkter, de har forhandlet sig frem til eller har taget ved en afstemning?“

Efter at *ordføreren for forslagsstillerne* havde repliceret, fik *Hans Rasmussen* (S) ordet. Han gik stærkt imod forslaget og stillede sammen med *Baunsgaard* (RV) følgende *forslag om overgang til næste sag på dagsordenen*:

„Idet folketinget udtaler, at tinget må anse afslutningen af de løbende arbejdskonflikter for yderst vigtig, opfordrer tinget regerin-